בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ד', כ"ו** ב**אייר** תשס"ג (**28** ב**מאי**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, כ"ו באייר, **41** ימים, שהם **חמישה** שבועות ו**ששה** ימים לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

היום, **כ"ו באייר**, בשנת תשכ"ז(1967-5727), החלה **מלחמת ששת הימים**. שלושה שבועות של המתנה דרוכה, של חפירות, ביצורים ושל גיוס המונים באו באחת לידי סיום עם הודעתו של דובר צה"ל באותו יום שני: **"כוחות של צה"ל תוקפים החל משעות הבוקר המוקדמות שדות-תעופה של האויב, מתקנים צבאיים וכוחות שריון."**
אחד המאורעות הראשונים – שחרור עזה ביום שלמחרת פרוץ המלחמה – **כ"ז באייר**. לקראת יום זה, ולקראת **שחרור ירושלים** תובב"א ביום השלישי של המלחמה (מחרתיים – **כ"ח באייר**), הסיפור הבא. כותב השורות – הרב י' אלנקווה – רב אזורי, חוף עזה.
[ההמשך מחר]

אנקמה נקם אחת משתי עיני

את מסיבת יום העצמאות של שנת ה'תשכ"ז (1967-5727) בישיבת '**מרכז הרב**', קשה לשכוח; מי שהיה שם זכה לשמוע, **לאחר תשע-עשרה שנות שתיקה**, את משאו הנפלא של ראש הישיבה, ה**רב צבי יהודה הכהן קוק** זיע'א 'מזמור י"ט', לכבוד יום ההולדת התשע-עשרה למדינת ישראל.
הרב עמד כישעיה' הנביא בן בוזי וכאליהו הנביא בהר הכרמל ואמר את אשר לבו רואה. החל הרב לדבר על חלוקת הארץ הנוראית שקרעה מאיתנו את מחצית הארץ, "איפה חברון שלנו וירושלים שלנו ויריחו שלנו; אנחנו שוכחים את זה"- הרעים הרב בקולו!!!
מפקדי הצבא התכוננו לקראת הבלתי נודע, הרב הראשי לצה'ל, ה**רב שלמה גורן** זצ'ל פגש יהודי מתורכיה שנתן לו שופר ארוך, ואמר לו **כשתחזרו לכותל תתקע בשופר הזה**.
המדינאים פחדו להיכנס לירושלים, הרב גורן לחץ עליהם מבית ומחוצה לו, ובמקביל אמר ל**מוטה גור** ז'ל – 'אני בכיר ממך ואני מפקד ופוקד עליך להיכנס לירושלים'; ארוך הוא הסיפור ועובדה היא שזכות הכניסה להר הבית שמורה לרב גורן ולמוטה גור **שכרתו ברית יחדיו** בליל הסדר שנה לפני-כן, שהם נכנסים בשנה הבאה לירושלים וכל אחד הבטיח אז לשני שהוא לא ייכנס מבלעדי השני.
בפיקוד דרום נכנסו לקרבות ביום כ"ז באייר (מחר); הרב גורן נכנס איתם מצפון הנגב היישר לעזה, עלה הרב על רכב מלחמתי ובבואם לפאתי עזה בהגיעם לעלי-מונטאר זכו למטחי אש נוראים. הרב ראה שהנהג שלו נפגע והרכב עלה באש; הוריד אותו לטפל בו בשטח הפתוח, והתחנן להשם יתברך שהשמש תשקע מוקדם יותר לבל יראו. שעות התחבאו בין השיחים, וכבר חשבו בצבא שהרב אינו בין החיים; ובדרך קשה, כשהרב נושא על גבו את הנהג הפצוע, הגיעו למפקדה באישון לילה והם חיים.

למחרת השכם בבוקר אמר הרב לנהגו שהוא חייב לחזור לשם, הנהג לא הבין איך הרב שחזר משדה הקרב וניצל בדרך נס חוזר שוב. הגיע הרב בעקשנותו הרבה לאזור

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ד'**, **כ"ו** ב**אייר** תשס"ג (**28** ב**מאי**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

יד מרדכי, שם מהגיזרה הצפונית ביקש רשות להתלוות לנגמ'ש שיורה לעבר עזה; עלה הרב, ירה כמה יריות פגזים ושב לרכב במהירות באמרו לנהג, מהר עולים לירושלים ...

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל